

12/2015

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ČESKÉ POVÍDKY

Josef Pecinovský

Stěna z temnoty

Julie Nováková

Symfonie prachu a ledu

Karel Doležal

Drobný detail

Pavel Houser

Úkryt

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Dosáhne někdy lidstvo
skutečného vědomí perspektivy?

Roman Bílek

České tváře, které poznal svět III

Ken Liu

Současná čínská science fiction

Mike Resnick

Reportáž ze Sasquanu

Cena: 95 Kč – 4 eura

9 771804 660004

C. C. Finlay
Politický vězeň

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

* * *

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

* * *

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

* * *

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2016

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

C. C. Finlay: Politický vězeň 3

Domácí SF

Josef Pecinovský: Stěna z temnoty 28

Julie Nováková: Symfonie prachu a ledu 46

Karel Doležal: Drobný detail 54

Pavel Houser: Úkryt 56

Publicistika

Ken Liu: Současná čínská science fiction 57

Mike Resnick: Reportáž ze Sasquanu 60

Jason Sanford: Dosáhne někdy lidstvo... 63

Roman Bílek: České tváře, které poznal svět III 64

Fantastická věda

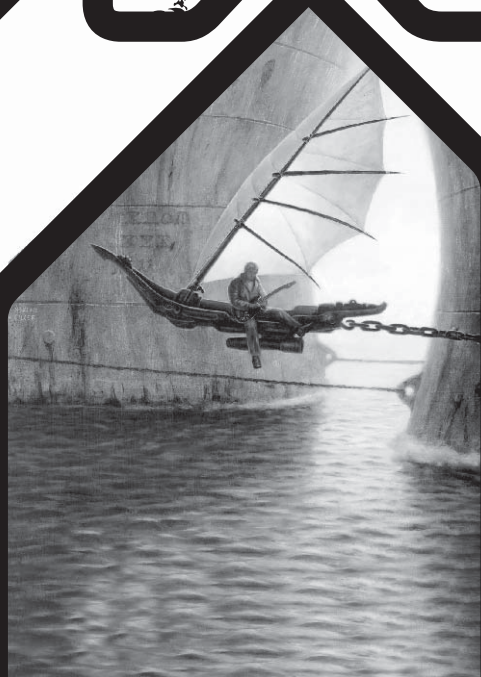
Tsunami vysoká 170 metrů; Ven z Afriky a zase zpět;
Severozápadní cesta – stále „zákaz vjezdu“; Záhadní pěvci 62

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Marťan; Purpurový vrch; Pan; Popelka;
San Andreas; Klapka! 68

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Dmitry Glukhovský: Budoucnost;
Jeff VanderMeer: Anihilace;
Václav Šorel: Vzpoura mozků: Odysseus;
Martin Vopěnka: Nová planeta; Kir Bulyčov: Osada;
Janine Pečenkova: Světlo;
Julie Kagawa: Talon: Společenstvo draků - Zkouška věrnosti;
James Patterson, Michael Ledwidge: Smečka;
Paul Stewart, Chris Riddell: Ničitel - Vzpoura zoidů
Anton Stiffel: Zabudnutý vesmír
Kronika sci-fi; Harley Quinn 1 - Šílená odměna;
Mezi řádky; Nové knihy 72

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 12. 2015

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martina Pilcerová

Vánoce, Vánoce přicházejí... a Nový rok taky!

Když započítám jedno číslo v roce 2010, tak končíme šest let vydávání našeho časopisu. Pro celou redakci, a doufám, že i pro naše čtenáře, je to nejlepší dárek právě k blížícím se svátkům vánočním.

I když jsem bezvěrec, tedy nejbližší bych tak mohl mít k jedaistům, tyhle svátky mám rád. Nejen proto, že mě provázejí odmala a jsou spojené s dárky (kdo nedostává rád dárky?), ale hlavně proto, že jsou to svátky klidu a míru. Bylo tomu tak i za hlubokého totáče, je tomu tak i dnes, třebaže předvánoční šílenství, které nám vtlučují do hlavy všude, kam oko padne, mi je trochu kazí.

Na co jsem zvědavý a ba co se těším, je „nával“ nových sci-fi knih právě na onom předvánočním trhu, i když v poslední době mě trochu děsí odklon autorů od upírů a páry k postkatastrofickým námětům typu česká kotlina zamořená jaderným spadem či výbuchy atomovek, které však přesto odtud nevytlačí mešity a velké zabíjení.

Probůh, nemám chuť číst sladkobolné romány o milování s mimozemšťany nebo popisy rozervanosti hlavního hrdiny, který se musí rozhodnout na základě závanu větru, který rozevraje čerstvě vyprané záclony, jestli zachrání tu či onu galaxii.

Mám rád dobrodružná vyprávění, ale sem tam mi zatne. Scifisti občas přehlédnou přicházející podstatnou změnu (např. počítače), ale Čapek a další se trefili až nepříjemně přesně.

Proto právě před Vánoci doufám, že dárky, které my všichni dostaneme, se nebudou týkat povinného zakřivení okurek, pomazánkového másla, rovných banánů či povinného stavění mešit... Doufám, že Vánoce budou fajn i třeba díky tomuhle časopisu.

Přeju všem členům redakce, autorům, ilustrátorům, překladatelům, recenzentům, publicistům, korektorům a vůbec všem, co se pohybují kolem SF (tedy i čtenářům), aby vás o Vánocích i v příštím roce provázelo jen dobré čtení, trocha mrazení z toho, co si zase autoři vymysleli, ale jinak Vám přeju pohodu, zdraví a milé lidi okolo.

Vlado Ríša

Křtiny Děsivých radostí

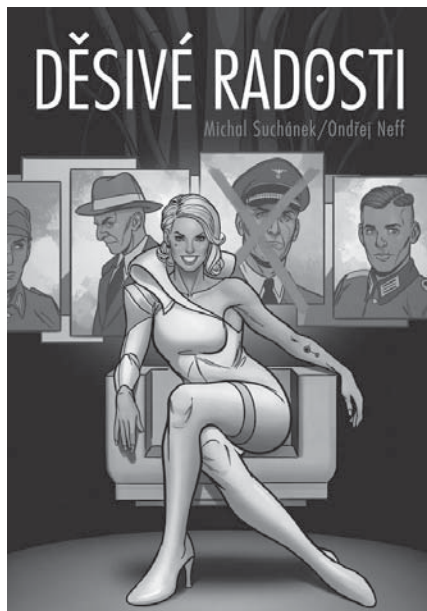
Vyšla komiksová kniha - **Děsivé radosti**, ve které se potkali dva zajímaví autoři. Michal Suchánek začal od roku 2011 kreslit komiksy podle povídek svého oblíbeného autora, Ondřeje Neffa. Vybral si tři povídky: *Jitro pro strašnou radost*, v níž mimozemská samice je se svým lidským protějškem jen proto, že je to zakázané a jí se líbí být v ohrožení, ba i být všelijak mučena a ponižována. *Nápad za všechny prachy* je konverzační drama mezi třemi postavami na pašerácké vesmírné lodi. *Konec dobrý, všechno dobré*. Fotograf Paul odcestoval časem do koncentračního tábora v Osvětimi a sám se v televizní talk show přizná ke zločinu, protože vůbec nechápe, čeho se v době za zajímavým záběrem dopustil.

M. Suchánek pracoval na knize celé tři roky.

Ondřej Neff přispěl svými doslovy, kde vypráví nejen o vzniku povídek, ale i o své komiksové minulosti, sci-fi, politice...

A ani malíř nestojí stranou. Nabízí bonusovou galerii, ve které můžete vidět, jak vznikaly některé stránky.

Nyní se plánuje vydání *Děsivých radostí* v němčině, holandštině a španělštině.

M. Suchánek a O. Neff

Orbite

Roberto Alquati je výtvarník. Narodil se v Itálii v roce 1960. Vystudoval grafiku na Mezinárodní škole grafiky v Benátkách. Roberto Alquati se přestěhoval do Prahy kde působil v sociálních službách a rozvíjel výtvarné nadání lidí s postižením.

Jako malého chlapce ho uchvátil film *Ikarie XB-1*. Před deseti lety se rozhodl, že napíše knihu o československém SF filmu. Na 166 stránkách vytvořil nejen přehled všech našich sf filmů, ale napsal i zasvěcené články o některých z nich. Na křtinách své knihy představil i svou sbírku originálních plakátů, vztahujících se k danému tématu.

Jediná „drobná“ vada pro naše čtenáře je v tom, že kniha je v italštině.

Politický vězeň

(THE POLITICAL PRISONER)

Pro usnadnění stálo ješusalemské popraviště hned vedle hřbitova. Ten byl zároveň největší veřejnou zahradou na celé terraformované planetě – rodiny obětovaly část půdy za účelem pěstování trvalek, kvetoucích neopadavých rostlin či okrasných plodin, jakými byly třeba malé výhonky petržele, rozeseté po rozlehlých kamenitých plochách. Když se Maxim Nikomedes vracíval na planetu, obvykle v něm pohled na zahradu vzbuzoval pocit, že je zde vítán, a to i v případě, že z okna své limuzíny zahlédl květiny jen na okamžik, pouhým koutkem oka.

Tentokrát byl jeho návrat jiný. Zrovna měl být popraven nějaký Adarean a dav, který se kvůli podívané seběhl, zamezil Maxovi ve výhledu. Kromě toho dnes nejel v limuzíně, ale v obrněném vězeňském voze.

Vykoukl z tónovaného okna, ale setkal se pouze se svým vlastním odrazem: díval se na malého čtyřicátníka s obličejem zjizveným v důsledku akné a pobledlým za léta vesmírné služby v roli politického důstojníka. Na uniformě mu plandaly uvolněné nitě po stržené hodnosti. Zvedl ruce, aby se poškrábal na nose, a v okně se stříbrně zatřpytila pouta.

Ohlédl se.

Dav oblečený ve fádním svátečním šatstvu se za křiku a vzájemného postrkování hrnul k popravištnímu oltáři. Vojáci ze Spravedlnosti jej však odrazili zpět do ulice, čímž zablokovali cestu projíždějícímu autu. Na vrcholku oltáře poléval popravičí kněz Adareanovu holou zelenou hlavu křestní vodou. Dav se ve své zuřivosti celý chvěl a burácel.

„Chceš tu počkat a podívat se, jak tomu prasákovi natahují krk?“ zeptal se Maxe strážce.

Max ho celou dobu ignoroval, i když seděl přímo naproti němu. Nyní ostřílený politický důstojník otočil hlavu s chladnou rozvahou jako nějaký plaz a zvedl do vzduchu spoutaná zápěstí, jako by chtěl říct, že má právě jiné starosti. Zanedlouho možná sám navštíví popravičí oltář. Alespoň by se mu dostalo dobrého výhledu na hřbitovní květenu.

Znovu se podíval z okna a pronesl: „Co je mi po tom, jestli nějaký Adarean zemře, nebo ne?“

Strážce otočil hlavu, aby mohl mluvit s řidičem.

„Hele, tak tomuhle nerozumím,“ pronesl a ukázal hlavní zbraně z okna. „Adareani jsou vlastně mimozemšťani. Když to přestali být lidi, vzdali se duše, tak jaký má smysl toho prasáka křtít?“

Zatímco stráž diskutovala s řidičem o opodstatněnosti konverze před popravou, Max se zamyšleně mračil. *Prasák*. Zvláštní, jak začalo tohle označení žít vlastním životem. Max si pamatoval, jak tento propagandistický termín sám před několika lety během války s Adaresem zavedl. Lidé jeho planety se považovali za Bohem vyvolené, tvory směřující na čistší místo, kde budou moci vést svatý život. Rozpoutali však válku s těmi, kteří odešli na Adares – s lidmi, kteří tvrdili, že jsou dalším stupněm lidského vývoje, záměrným a vědeckým krokem vpřed. Aby Max přiměl své spoluobčany neochvějně čelit technologicky vyspělejšímu nepříteli, vymyslel slogan „*Neexistuje evoluce, pouze ohavnost*“. Pak z pozemských dějin oprášil staré zmínky o tom, jak se při transplantacích srdce používaly prasečí

chlopně, což byl první krok na cestě k bezbožnosti, jelikož šlo o proměnu člověka v něco, co neodpovídalo božskému obrazu. Právě to Max přisoudil geneticky modifikovaným Adareanům, kteří promiskuitně kradli geny od libovolných druhů, a nazval je prasáky. Byla to infantilní nadávka narychlo vytvořená ve službách dávno skončené války. Koho zajímalo, že kůže a vlasy Adareanů obohacené chlorofylem poukazovaly spíše na rostlinné než na prasečí geny? Pobožné obyvatelstvo Ješusalema, které svini považovalo za nečisté zvíře, nové pojmenování přijalo.

To byla ovšem jiná doba a jeho jiná identita. Max byl dost ješitný na to, aby cítil pýchu, a zároveň dost starý na to, aby pocítoval i stud. Miloval svůj domov a vždy mu sloužil, jak jen dokázal.

Venku zatím popravičí upevnil kolem Adareanova krku oceľové lano. Tradice si žádala konopný provaz, ale na planetě bylo navzdory desetiletím terraformace tak málo přírodního vlákna, že všechno kromě oblečení bylo vyrobeno z kovu či kamene. Kněz začal kázat o pokání a statný popravičí donutil Adareana pokleknout a sklonit hlavu. Dav se zklidnil, aby dobře slyšel, a řidič se znovu rozjel.

Max dál hleděl z okna. Projížděli prашnými nezpevněnými ulicemi a nechávali za sebou oblak prachu, dokud nedojeli k velké betonové budově ve tvaru otevřeného U. Budova Oddělení politického vzdělávání.

Strážce vyskočil a se zbraní u pasu otevřel dveře. „Musí to být dobře pocit být zase zpátky, co?“

Max zvedl hlavu, aby se přesvědčil, jestli je strážce opravdu tak tupý. Jeho prostá upřímná tvář svědčila o tom, že svému tvrzení skutečně věří. Max se v odpovědi pošoupl na sedadle a zvedl spoutaná zápěstí.

Strážce letmo mávl rukou. „Tomu obvinění z vlastizrady stejně nikdo nevěří!“

Při slově *vlastizrada* sebou Max škulbl. Za starých časů by i samotné podezření z vlastizrady znamenalo okamžitou smrt. Rychle, jako by se tomu obvinění snažil uniknout, přešel nádvoří ke vchodu do budovy. Další strážce, v uhlově černých uniformách, našťěstí mlčenlivé, mu otevřely dveře. Hala za nimi byla oázou žlutohnědých laviček rozesetých kolem vodní plochy v podobě malého modrého koberce.

Z lavice vyskočil světle zelený Adarean a zkrřížil Maxovi cestu. „Prosím,“ řekl. „Musím mluvit s ředitelem Mallovem, dokud je ještě čas popravu zastavit.“

Už teď mohlo být pozdě. Vše záviselo na délce kázání – mohlo trvat několik hodin, ale také pár minut. „Nemůžu sloužit,“ odpověděl Max a už potřetí na znamení odpovědi zvedl pouta.

Strážce s ním Adareana obešel. Když se za nimi se skřípětem zavřely dveře na schodiště, strážce zabručel: „Plevelníci.“

„Nikdy si nezvyknu na ty trávové vlasy,“ dodal Max. Navzdory tomu, kolik toho Adareaně namluvili o vývoji „vícenásobných kalorických proudů“, pochyboval, že by prostřednictvím vlasů dokázali zužitkovat větší množství sluneční energie.

Stoupali po schodech a Maxe bolely nohy z plné gravitace.

V minulosti už navštívil planety, na nichž měli výtahy – čím byl starší, tím víc věřil v možnou svátost technologie. Když byl na Zemi, navštívil muzeum věnované Amišům, skupince lidí, jež tvrdohlavě žila v minulosti, zatímco ostatní kolem pohltila technologie. Průvodce si myslel, že ho náboženská podobnost zaujme. Max tehdy zčásti pochopil obyvatele Galaxie, kteří na jeho planetu pohlíželi jako na raritu podobnou Amišům.

Škoda, že se jeho lidé nikdy nestali pacifisty.

V nejvyšším patře strážce provedl Maxe kolem správce – Anatolije se sovíma očima, který bez jakéhokoli výrazu ve tváři pronásledoval Maxe pohledem přes celou místnost – a pak vkročili do kanceláře ředitele Politického vzdělání, Willema Mallova. Maxova šéfa.

Jednoho z Maxových šéfů. Ale to bylo složité a týkalo se to jeho staré identity. Raději si to v duchu zasunul do složky „věci, o kterých teď není radno přemýšlet“.

Mallove seděl, jako by snad pózoval, držel se za bradu a hleděl z okna. Měl tvář herce, krásnou a charismatickou, s tak akorát správným náznakem nedokonalosti – malou jizvou, jež nutila horní ret k mírnému úšklebku. Když před lety, ještě před revolucí, studoval na Adaresu, dostala ho jeho tvář do filmu. Povíдалo se, že nakonec ho z hraní vyšachovala jeho neupřímnost – Adareané byli nesmírně citliví na různé nuance v emocích. Prostorná kancelář byla vyzdobená tkanými gobelíny, několika vzácnými dřevěnými křesly a oním slavným vitrážovým stolem s vyobrazeními Blahoslavených mučedníků – dědictvím po předrevolučním ministerstvu.

„Můžeš nás tu nechat o samotě, Vasiliji,“ řekl Mallove upřímnému, ale nepřiliš bystrému strážci. Ruka mu nadále spočívala na bradě.

„Ale, pane...“

„To je vše.“

Skvělé – ať už se teď bude dít cokoli, Mallove u toho nechce mít svědky. Za Maxem se zavřely dveře. Měl nutkání stát jako na vojenské přehlídce, s rukama za zády – stejně jako zbytek vládní byrokracie i Vzdělávání bylo součástí armády –, ale želízka mu to znemožňovala.

„Nemohl byste mi to sundat, pane?“ Zvedl spoutaná zápěstí.

Mallove se otočil, křeslo jen vrzlo. Místo odpovědi otevřel zásuvku, vytáhl pistoli a namířil ji Maxovi na hlavu.

„Někdo z mého oddělení není loajální,“ pronesl. „Musím vědět, jestli seš to ty, Maxi.“

Max se mu zadíval přes hlaveň do očí. „Pane, pokud chcete, abych byl neloajální, tak budu.“

Mělo-li se z toho stát divadlo, byl připraven hrát svou roli.

Hleděli na sebe, dokud Mallove s přehnanou nenuceností nepoložil pistoli, která byla stále nabitá a namířená na Maxe, na stůl, načež se opřel v křesle. „Přichází doba velkých změn, Maxi. A než přijde, je nutné vymýtit všechny zrádce.“

Maxovi přeběhl mráz po zádech. „Drozhin je mrtvý?“

Mallove se odmlčel a podrážděně se zamračil nad tím, že ho Max přerušuje. „Vím, že všichni máme generála Drozhina za chlapa, kterej žere nože, aby pak mohl sraním zabíjet lidi. Ale i on je pouhý smrtelník.“

„Proto se taky ptám. Je mrtvej?“

Mallove si založil ruce a odvrátil pohled. „Ještě ne, ne tak docela.“

Max zadržoval dech. Dimitrij Drozhin byl jeho druhý šéf. Drozhin, poslední slavná osobnost revoluce, ředitel Oddělení zpravodajské služby, velitel špehů, tajné policie a nájemných

vrahů. Max mu sloužil ve všech třech těchto rolích i jako přísně tajný agent nasazený na Mallova. Jeho poslední vesmírná mise na palubě průzkumné lodi *Getsemana* se zvrtila v důsledku protichůdných rozkazů, které dostal od Drozhina a Mallova.

A tak tu teď stojí jako vězeň. S největší pravděpodobností se přišlo na to, že je dvojité agent. Snad mu Meredith, jeho žena z dávno minulých časů pod jinou identitou, vysadí na přiděleném kousku půdy na hřbitově květiny.

„Škoda,“ odpověděl na zprávu o Drozhinovi.

Mallove se předklonil a položil ruku na pistoli. „Co se stalo na *Getsemaně*? Mám na mysli Lukinova.“

Z toho vyplývalo, že něco ví. *Řekni mi pravdu, jinak tě fakt zastřelím.* Projednou si Max nemyslel, že Mallove něco hraje. Co mu může říct? Co Mallove ví a co se pouze domnívá? Trhl rukama od sebe, řetízek se natáhl a kovová želízka se mu zařízla do zápěstí. Uvažoval špatně: jestli chce přežít, nejde o to, co Mallove ví, ale co chce slyšet.

„Vypadá to,“ citoval oficiální verzi, „že Lukinov se na lodi pokusil o sabotáž jaderného reaktoru, zmrvil to a nakonec za to zaplatil životem.“

Mallove volnou rukou nakreslil ve vzduchu kolotoč, čímž dal najevo svůj názor na oficiální verzi příběhu. „Ovšem, ale co se stalo *doopravdy*?“

Doopravdy se stalo to, že Max přistihl Lukinova při špionáži pro Mallova. Přepadl ho a uškrtil, načež sám provedl sabotáž lodě, aby se mohl vrátit domů a podat hlášení svému tajnému šéfovi. Na vteřinu se odmlčel a pokusil se odhadnout, jak moc se Mallove bojí. „Ať si Zpravodajství říká, co chce, podle mě se nás Lukinov nesnažil prodat Adareanům,“ řekl. „Spíš to mělo co do činění s jeho sklonem k hazardu.“

Mallovovi zacukal zjizvený ret – prozradil se.

Sklon k hazardu. Nejspíš právě přes něj vydíral Lukinova, aby pro něj špehoval. Teď má strach, že se na to přijde.

Max se rozhodl zkusit štěstí. „Viděl jsem ho, jak karbaní s kapitánem,“ navázal. „Ta sabotáž měla zakrýt nějaký tajemství, ale nepovedla se. Jsem si jistý, že mě zatkli na základě krivejších obvinění, aby mi zabránili v prošetření kapitána. Kdybysme zjistili, s kým Lukinov provozoval tyhle praktiky dřív, tady doma...“

Mallove ho přerušil. „Na tom nesejde. Takže se jeho tělo pořád vznáší kdesi v kosmu?“

„Jo. Vystřelilo ho to ven, když se během čištění lodi od radiace narušil trup.“

„No, můžeš být v klidu. Trvám na tom, aby se Lukinovo tělo našlo. Pokud se něco zamlčelo, zjistíme to.“

Jako třeba že na Lukinově krku zanechal stopy po opasku? To by jeho příběh poslalo do kytek. „Výborně.“

Kovové kolejničky vitrážového stolu zapískaly, Mallove totiž otevřel další šuplík a vytáhl z něj skleněnou láhev vodky a dvě sklenky. Jednu naplnil a usrkl z ní. „Jak dlouho už děláš pro Politické vzdělávání, Maxi?“

Dyl než ty, pomyslel si Max. Stál po boku Drozhinovi, když se rozhodl Politické vzdělávání založit. Když u něj nastoupil jako špion, pomáhal mu starouš vytvořit novou totožnost. „Od začátku. Byl to můj první flek po tom, co mě vzali do služby.“

„Můj taky.“ Mallove klepal prsty po sklenici. „Ty obvinění z vlastizrady, který proti tobě vznesli, jsou k smíchu, Maxi. Drozhin tě určitě nechal zabásnout, protože ví, že seš jeden z klíčových chlapů na mém oddělení.“

Ano, proč ho Drozhinovo oddělení zavřelo, jen co loď při-

stála? Kapitánova oficiální obvinění nebral vážně a stále se tomu snažil přijít na kloub. Změnil se z vězně jednoho šéfa ve vězně druhého. Co říkala Bible o službě dvěma pánům?

Zachrastil železky. „Pokud jsou ty obvinění tak směšný, možná byste mi mohl sundat tohle.“

Mallove žádost opět ignoroval. „Řeknu to na rovinu. Drozhin je starý, nemocný, brzo umře. Možná už za pár dní. Bez něj zavládne ve Zpravodajství naprostý chaos.“

A z lidí, který chránil, jako třeba ze mě, pomyslel si Max, bude kompost.

Mallove zvedl zbraň. Max se napjal, připravil se na ránu.

Ale Mallove si vůbec nevšiml, jak ucukl – příliš se soustředil na to, aby otočil křeslo tak, aby mohl zamířit z okna. „Faktem je, že jakmile starouš natáhne bačkory, se Zpravodajstvím je veta. Drozhin nikdy nepovyšil nikoho dost chytrýho na to, aby ho mohl nahradit. Takže až umře, nastane boj o moc.“

V tom bylo víc než trochu pravdy. „Myslíte, že dojde na fyzické boj?“

Mallove dělal, že střílí lidi za oknem, jako by po fyzickém boji toužil. „V ulicích vojáky neuvidíš,“ odpověděl. „Ty časy jsou už dávno za náma. Jo, různý lidi očerní, donutí odejít z postu, vyšší důstojníci půjdou do vězení. Ale pokud se obklopím dostatkem loajálních mužů, všechna ta moc bude moje.“

Což by byla katastrofa jak pro planetu, tak pro všechny, kdo se ji snaží změnit k lepšímu. „Myslíte, že je na Politickým vzdělávání zrádce?“

„Jsem si tím jistý, nejmíň dva.“ Mallove udělal otočku a namířil pistoli přímo na Maxe.

Ten sebou tentokrát neškubl. Mallove se na chvíli odmlčel, pak pistoli položil. Kov hlasitě bouchl o desku barevného skla s vyobrazením vraždy bratra Porlucka.

Mallove se tiše uchechtl. „Budu neloajální, pokud mi to poručíte, pane. To je loajalita. Drozhin nikoho takovýho nemá.“ Zmáčkl interkom. „Anatoliji, přines ten klíč.“

Max uvolněně vydechl. Poprvé za celý rozhovor ho napadlo, že by to mohl přežít.

Dveře se tiše otevřely. Vešel správce a odemkl Maxovi železka. Anatolij byl schopný, vzdělaný důstojník, ten typ, co nevykresluje válečné operace na mapě, ale na tabulkovém procesoru. Spočinul pohledem na stole, na pistoli podsvícené žárovkami pod vitrážovým zobrazením pádu Chrámu, a na Mallově ruce, která ležela se záměrnou nenuceností těsně vedle zbraně.

Max si poškrábal bolavá zápěstí a zapřemítal, kolik z toho živého obrazu je určeno pro něj a kolik pro Anatolije. S Mallovem to vždycky bylo o kruzích uvnitř kruhů.

„Ještě něco, pane?“ zeptal se Anatolij.

„Ve vzduchu pořád ještě něco visí – tak trochu jako hlinění holubi.“ Mallove se zasmál vlastnímu vtipu a dělal, jako že jednoho sestřelil. „Zajisti rezervaci pro tři u Solných sloupů. Kabinka naproti dveřím.“

Anatolij odvětil: „Ano, pane,“ a sáhl do kapsy pro telefon.

S vyhlídkou večere u Solných sloupů se Maxovi v ústech seběhly sliny. Když tam byl naposledy, před několika lety, dal si jehněčí medailonky na šafránovém kuskusu a od té doby se tak dobře nenajedl. Tehdy tam byl s Meredith, slavili výročí svatby

–

Tenhle směr myšlenek uťal. Udržoval svůj život striktně rozdělený, jednotlivé části měl zapečetěné za přepážkami. Teď nebyla vhodná chvíle pečeti oslabovat.

Mallove zavřel vodu a spolu se zbraní ji vrátil do zásuvky. Konec představení, pryč s rekvizitami. Na druhou skleničku, kterou měl dostat Max, se zapomnělo.

„Chci, abys mi toho zrádce pomohl najít, Maxi,“ požádal Mallove. „Musíme Drozhinovy špicly vyhledat.“

„To je úkol přesně pro mě,“ odvětil Max bez jakéhokoli náznaku ironie. Možná bude moc uvrhnout podezření na Mallovovy nejlepší muže, a tím oslabit Politické vzdělání.

„Anatolij už sestavil krátký seznam podezřelých. Drozhinovy agenty odhalíte společně.“

Max se obezřetně vyhnul správčově pohledu. „Seš si jistý, že na to Anatolij má při všech těch ostatních povinnostech čas?“

„Udělá si ho,“ opáčil Mallove. „Tohle je ten nejdůležitější úkol, který mám, a vy dva jste můj nejlepší chlapi.“

Toho se Max obával. Anatolij byl chytrý a Max nechtěl riskovat, že ho prokoukne. Správce na něj hleděl přes obroučky brýlí, jako by se mu už teď snažil dostat pod kůži. Udržoval oční kontakt po celou dobu, co prováděl rezervaci a volal Mallovovu řidiči, aby přijel s autem. Vypadal, jako by mu chtěl něco říct; Max přemýšlel co asi.

Anatolij přelétl pohledem na Mallova. „Kabinka je připravena, pane.“ Pak podal ruku Maxovi. „Dobře, že jsi zpátky, Nicku.“

Max se přinutil k úsměvu. Nick byla zkrácenina z Nikomedes. Anatolij mu vždycky říkal Starý Nick, a také, že je škaredý jak Satan a dvakrát tak zlý. Pevně správci stiskl ruku. „Je ztraceně fajn být zase zpátky, Ančo.“

Věděl, že poženštěnou zkráceninu svého jména nesnáší, ale Anatolij se přesto také usmál. Pro Maxe se stalo dnešní prioritou ho z jejich úkolu vyšachovat.

Kancelář opustili všichni tři společně a s duněním podpatků na betonu sešli po hlavním schodišti. Bylo prosté a nenařené, design byl jednoduchý jak z morálních, tak i z praktických důvodů. Obyvatelé Jerusalema si říkali Prostí křesťané. Původně to byli náboženští fundamentalisté jedenadvacátého století, kteří se obávali vědeckého pokroku a považovali veškeré genetické modifikace za ohavnost. Koneckonců, jestliže byl člověk stvořen k obrazu Božímu, jakékoli změny tohoto obrazu znamenají odmítnutí božského principu. Poprvé se sice objevili ve starých Spojených státech, v Severní Americe, ale později našli mnoho konvertitů i v Evropě, především v postsovětských republikách.

Je ironií, že právě technologický rozvoj, kterého se Prostí křesťané obávali, pomohl jejich náboženství přežít. Když biopočítače vytvořily novou pozoruhodnou inteligenci, jež lidstvu otevřela cestu ke hvězdám, Prostí křesťané vynaložili veškeré své zdroje k hromadnému přesunu na první jakž takž obyvatelnou planetu, o kterou nikdo jiný nejevil zájem, primitivní místo s povrchovou vodou, kde bylo tak akorát dostatek příbuzných mořských řas na to, aby vytvořily přijatelné množství kyslíku k dýchání. Mimo to je čekaly jen skály, písek a boj o život, pustina pro oddané. Veřejně prohlašovali, že budovy nechávají strohé a bez luxusu jako výraz pokání. Pravda však byla taková, že terraformace šla pomalu a špatně a jednoduchost byla vrcholem jejich možností.

Když sešli ze schodiště a vykročili hlavní halou, z lavice opět vstal Adarean a vydal se k nim.

Max se na něj tentokrát zadíval pozorněji. Byl příliš vysoký, klouby a proporce nesesedly, působil nelidsky ještě dřív, než jste si všimli jeho zelené barvy.

„Willeme,“ zavolal Adarean na Mallova a zamířil k němu,

jako kdyby byli staří přátelé. Adareané pohrdali hierarchií. „Čekám už celé dny, až si s tebou budu moci promluvit.“

„Ach,“ odvětil Mallove a jeho obličej byl na moment prost jakéhokoli výrazu, jak přemýšlel, kterou roli právě hraje. Poté vyloudil úsměv, chladný, mrazivý, oslepující jako sluneční paprsky odrážející se na kometě. „Rád tě zase vidím, soudruhu Trpělivosti.“

Max chvilku váhal, jestli byla *Trpělivost* pokusem o vtip. Adareané přicházející na Jesusalem se občas pojmenovávali po vlastnostech, které obdivovali, ale *Trpělivost*?

Mallove mu nenabídl stisk ruky.

„Přišel jsem protestovat proti nedávným projevům násilí na nevinných Adareanech a požádat o přerušení dnešní popravy, třebaže už je možná pozdě,“ informoval Trpělivost Mallova. Vypadal značně rozrušeně a vzhledl, jako by očekával podporu svého postoje.

Mallove teď nasadil přísnou notu. „Ale na Jesusalem jste přišli z vlastní vůle a na vlastní nebezpečí, i když jste si byli vědomi vztahu mezi našimi planetami.“

„Mezi našimi planetami?“ Adareanův hlas se posunul do oné nepřijemné střední polohy, v níž mohl být stejně dobře mužský jako ženský. „Co to znamená? Planety mezi sebou nejednají – to lidé. Přece víš, že nemáme nic společného s Adareany, kteří sem přišli před námi. To byl někdo úplně jiný.“

Skupinka Adareanů sem dorazila už před revolucí, aby se připojila k církvi Prostých křesťanů. Když staří patriarchové začali prohrávat válku o nadvládu nad městy, několik radikálních Adareanů jim ukázalo, jak sestrojít jaderné zbraně ze štěpitelného nerozloženého uranu-235, jenž se na povrchu mladé planety dal občas najít. Vybombardovali pevnost revolucionářů zvanou Nový Nazaret a téměř zvrátili vývoj války.

Přeživší vůdci vyhlásili válku Adaresu, přestože tehdy nebyli v situaci, aby něco takového realizovali. A obyvatelé, dokonce i ty, kteří původně s revolucí nesouhlasili, stmelila nenávist vůči nečistým, geneticky zmutovaným Adareanům. Prasákům. Ohavnostem. Bestiím. Všem na planetě to poskytlo společného nepřítele, jehož mohli nesnášet víc než sebe navzájem. Šlo o výzvu ke sjednocení, která spasila planetu.

„Hele,“ ozval se Max. „V tom, co se stalo tvému kámošovi, není nic osobního. To je prostě politika.“

Mallove s dramatickým gestem rozevřel dlaň. „Přesně. Je to politika. Možná bys měl jít protestovat na Oddělení zpravodajské služby.“

„To jasně udělal!“ nechal se slyšet Trpělivost. Naježily se mu vlasy, vlnily se jako tráva ve větru. „Řekli mi, že s tou popravou nemůžou nic dělat a že to řeší Politické vzdělávání.“

„No tak vidíš,“ zavtipkoval Mallove. „Považuj dnešní popravu za vzdělávací.“

Vykročil ke dveřím, Anatolij za ním. Strážce zkřížily Adareanovi cestu, aby se nemohl pustit za Mallovem. Max ucítil ve vzduchu cosi kyselého – proslýchalo se, že Adareané komunikují pomocí pachů, nikdy to však nebylo prokázáno.

„Zatímco jsme se tě snažili dostat z cely, procházel jsem si tvou složku,“ řekl Mallove, když jej Max dohnal.

„Snažil jste se posoudit, jestli stojím za námahu?“ zeptal se Max.

Mallove se usmál. „Očividně za ni stojíš. Drozhin dělal, co mohl, abych se nedozvěděl, že tě uvěznil. Naštěstí mám svoje vlastní zdroje. Ze všech vyšších důstojníků, které mám, jsi ty, Maxi, strávil nejméně času na ústředí.“

„Ano, pane,“ potvrdil Max. Strážce otevřel dveře. Polil je horký vzduch z nádvoří.

„Přes dvacet let jsi střídal různé role v terénu,“ pokračoval Mallove. „Ale nikdy jsi nepracoval za stolem. To není zrovna typický.“

Myslel to jako žádost o vysvětlení.

„Bylo příhodnější bojovat za revoluci tímhle způsobem,“ řekl Max, protože věděl, že jde o správnou odpověď, ale zároveň tomu víc než zpoloviny věřil. „Abychom změnili planetu, musíme měnit jednu mysl po druhé, dokud nezměníme všechny.“

Cena za terraformaci primitivní planety byla značně vysoká – vyžadovalo to příliš mnoho obětí. Lidé museli něčemu skutečně věřit, aby to dokázali.

„Zatím to stačilo, Maxi,“ odvětil Mallove s téměř blahosklonnou shovívavostí. „Teď ale posunujeme bojiště na jinou úroveň a potřebujeme odvážnější vizi.“

Max si v duchu poznamenal: Mallove tím jen zopakoval svou dřívější válečnou metaforu – toužil, aby ho dějiny vnímaly jako významného generála, přestože se k revoluci připojil pozdě, až když už bylo dobojováno.

Max stál na nádvoří a s opojnou radostí z návratu domů se rozhlédl. Oddělení politického vzdělávání se nacházelo na přeplněné ulici – ústřední štáb vlastně sídlil v budově staré školy. Údajná symbolika spočívala v tom, že Politické vzdělávání je součástí lidu a stojí tedy v jeho blízkosti, ne skryt kdesi za zdmi jako tajná policie Zpravodajství. Na ústředí se nabalovaly starší a menší budovy s truhlíky v oknech a barevnými transparenty visícími ze střech.

K obrubníku přijela limuzína.

Mallovův osobní strážce hbitě otevřel dveře. Mallove se zastavil, zvedl hlavu k obloze a jako nějaký generál z archivních videí s úsměvem pronesl: „Do boje!“

V té chvíli si Max všiml ozbrojenců, bezesporu příslušníků zvláštních jednotek, ovšem v nevýrazném hnědém a šedém civilním oblečení, jak vystupují z uliček a domovních vchodů. Hrdlořezové Politického vzdělávání si vždy potrpěli na výstřední gesta a snažili se, aby je všichni viděli a báli se jich. Tihle se však pohybovali plynule, skoro plynule, očividně se nesnažili vzbudit hrůzu, a Maxovi z toho naskočila husí kůže.

Instinktivně popadl Anatolije za rameno, jako soudruh soudruha, a sykl: „Utíkej!“

První voják pozvedl zbraň a za zvuku, který nebyl hlasitější než tlumené lupnutí, střelil Mallovova řidiče do zátylku.

Max dal ruce nad hlavu, odvrátil zrak a přitiskl bradu k hrudi. *Podívejte, nepředstavuju nebezpečí, nic nevidím.* Vykročil k nejbližšímu nároží.

Další tlumené lupnutí, výkřik „K zemi! K zemi, sakra!“ a Anatolij, nebo možná Mallove, zařval jeho jméno. Zpoza rohu se vynořil jeden z mužů v šedém a zblízka namířil Maxovi do oka.

V tu chvíli vyrazily z haly Politického vzdělávání strážce a začaly zběsile střílet. Z oken přímo nad Maxem zahájili palbu staromódními samopaly.

Chlap v šedém se na zlomek vteřiny podíval nad sebe, odkud bylo slyšet výstřely. Max zaútočil, sevřel v ruce hlaveň pistole, zvrátil mu ji k hrudi a jeho prstem stiskl spoušť. Tělem projela elektřina a zabiják se zaškubal a padl k zemi. Maxovi znečitlivěla paže až po loket.

V následujících několika vteřinách se vše utopilo v chaosu křížové palby, muži hledali krytí. Max s pistolí, která mu zůstala